Virš meškeriotojų dangaus vėl susitelkė juodi debesys

Parašė Dalius Rakutis
Penktadienis, 08 Lapkritis 2013 23:04

Lapkričio pirmosios dvi dienos Lietuvoje visada buvo dviejų švenčių, krikščioniškos ir pagoniškos – Visų Šventųjų ir Vėlinių – samplaika. Šios dvi šventės, kaip Lietuvoje įprasta, labai puikiai viena su kita sugyveno. Tačiau, kai Lietuva atsivėrė pasauliui ir didžiajam broliui pasakė „atia“, į kultūrines erdves lyg šernas į rūtų daržą pradėjo veržtis amerikietiškasis Helovinas. Su savo dalgiais apsiginklavusiomis giltinėmis, kruvinais vampyrų veidais ar bent jau išpjaustytais moliūgais... Pasak senos Helovino legendos, būtent šią dieną į Žemę suguža visos nelabosios dvasios ir krečia čia šunybes. Netgi gali saulę pavogti, kurią paskui reikės kažkam ilgai ir sunkiai iš jų atsikovoti.

Matyt, ne sutapimas, kad būtent panašiu metų laiku virš palengva šviesėjančio meškeriotojų dangaus vėl susitelkė juodi debesys – visas būrys kraupių pamėklių žada čia įvesti savo tvarką. Iš Žemės ūkio ministerijos ir Seimo kaimo reikalų bei Aplinkos apsaugos komitetų sklinda, deja, patikimų gandų tvaikas, kad įspausti į kampą lyg vilkai žvejai verslininkai bei visi tie, kurie nebuvo patenkinti aplinkosaugos reformomis, sutelkė savo jėgas ir radę užtarėjų ten aukštai, ruošiasi kruvinam revanšo žygiui. Pradžioje nusitaikyta į pačią reformų širdį – Aplinkos ministeriją, iš kurios bus bandoma Seime atimti visus žuvininkystės ir žūklės organizavimo reikalus, paliekant jiems galbūt tik tiesiogines aplinkosaugines funkcijas. Visa kita – ir mėgėjiškos žvejybos taisyklės, ir leidimų išdavimas, ir vandens telkiniai – bus sutelkta vienose

„motiniškose“ Žemės ūkio ministerijos rankose. O ir pretekstas labai aiškus ir beveik racionalus: kam dviem ministerijoms dubliuoti tą pačią žuvininkystės sritį, nesvarbu, mėgėjų žūklės ar verslinės – geriau atiduoti viską vienai. Jeigu tai įvyks, mažai abejonių, kad liks tik detalės, kaip atšaukti Aplinkos ministerijos įsakymą dėl verslinės žūklės draudimo nuo 2015 metų, sugrąžinti žvejų tinklus į Kauno marias, kuriose per šiuos metus žuvelės turėjo progą kiek ūgtelti, ir tikriausiai tinklininkams bus galima tikėtis geresnio laimikio.

Pirmieji veiksmai turėtų prasidėti lapkričio antroje pusėje, bandant keisti žuvininkystės įstatymą. Šios heloviniškos pertvarkos rengėjai tiki savo persvara Seime. Bet ar šitaip ir bus, priklauso nuo daug ko. Visų pirma nuo mūsų – ar sugebėsime bent kartą suvienyti jėgas ir pasakyti savo žodį. Taip pat nuo Aplinkos ministerijos „šviesos riterių“, – kiek jie yra pasiryžę ginti savo pradėtus darbus ir atsispirti galbūt net partijos ar koalicijos bendražygių spaudimui.

Nors priešo pajėgos iš šono atrodo grėsmingai, tačiau nesu tikras, ar jiems tikrai vadovauja patys gudriausi zombiai. O gal vis dėlto paprasčiausi moliūgai su išpjaustytomis akiduobėmis ir kažkieno pridegta žvake? Mat nėra aišku, kuo baigsis šis žygis – šlovinga tamsos armijos pergale ar gėdingu jos bėgimu iš mūšio lauko. Užtat nėra abejonių, kad jau artimiausiuose rinkimuose bent 200 000 rinkėjų įsimins šio žygio organizatorių veidus ir, tikiuosi, žinos, kaip balsuoti.

Taigi už ginklo, meškerės broliai. Vykime nuo savęs tas praeities pamėkles ir vaiduoklius kuo tiktai sugebame. Laiškais, peticijomis, garsiai išreikšta nuomone ar dar kuo, ką tik sugalvosime. Karas dar tik prasideda, ir ką lems neramusis Marsas, tik jis ir težino. Galbūt to ir užteks, kad Helovino kaukės taip ir liktų nepanaudotos tame teatre, kuriame ir ruošiamas šis spektaklis.

Pasakysiu atvirai, nemėgstu Helovino. Man daug labiau prie širdies senos geros lietuviškos Vėlinės, kada susimąstęs ir ramiai nuėjęs į kapines, gali uždegti žvakutę ir prisiminti savo jau išėjusius artimuosius. Ne tik juos – galima juk uždegti žvakutę kur nors patvoryje ir mūsų krašto „švogerizmui“, saujelei išrinktųjų naudingai verslinei žūklei, korupcijai bei protekcionizmui. Juk ne taip jau skaudu prisiminti tuos blogus dalykus, kurie pasibaigė ir daugiau nesikartos.

Bet kol kas lauke dar plyšoja Helovino šaukliai. Gal šitaip ir turi būti – neišgyvenęs kraupios vaiduoklių nakties, niekada negalėsi įžvelgti tiek grožio tekant saulei virš ežero ar upės.